

PETTYA ISABELA RŮŽIČKA
VE SNECH SI USTELU

Pettya Isabela Růžička

Ve snech si ustelu

Tato malá sbírka básní a prózy je určená všem lidem,
kteří stále věří v lásku. Láska je magie uschována uvnitř lidské duše.

Bez lásky život postrádá smysl. Je mnoho druhů lásky.
Ať láska partnerská, či mateřská, láska přátelská, životní, osudová,
sourozenecká...

Všechny mají jedno společné. Jedinečné mystikum.
Kouzlo vidět a cítit mnohé čistě, být nezištným s přáním štěstí pro
milované,
a tím i pro nás samé.

Věnuji mému manželovi... děkuji za Tvou lásku.

Taky všem, kteří ve mě kdy věřili.

Všem, kteří stále nosí lásku v srdci a naději...

Lístky kopretin

Něžnosti, jak je jich málo,
letmé lístky kopretin odkvetlých
vítr vznesl v oblaka.

V dlaních skrývám pohlazení,
doteky zapisující jména krás,
sny, přání naděje.

Potkávám je zas a zas...

Neplakej duše má,
i když svírá tě žal.
Ptáčkem v kleci zakletým.

V úsměvu bolest odchází
v touze naděje je skrytá.
V srdci mém má láska k tobě

Na věky věků je vrytá....

Ve snech ustelu si

Nejskrytější kouty, zanáší prach chtění.

Tužby zapomenout
na slzy minulosti.

Zanedbané otrhané pláště, tiše visí v přítmí duše.

čekají na tóny
pronikající skrze čas.

Dotknou se nesměle vzpomínek.

Opráší těch lásek pár,
v očích objeví se zmar.

Pár slz spadne do klína,
připomene se ta malá vina.

Bolest převalí se přes útesy splínu.

pročítám si duši, starou svou,

jemně otáčím
stránku zažloutlou...

a znovu plášt' si obléknu,
do údolí vášní
se rozběhnu.

.

Ve snech ustelu si, v pokoře ulehnu
k dlouhému spánku.

Šeptat budu příběhy do ouška vánku,
o životech lidských...

Souznění

Tělo dotkne se těla,
hřeje jako tělo anděla,

Křídla tě obejmou,
cítíš ten pocit
schováš se,
v objetí - v naprostém bezpečí,
celičká celá.

Tlukot srdce čí však je. Jeho či tvůj?
Dech společný splyne, není už tvůj, či můj.

Srůst v jedno tělo, v jednu bytost,
cítit čas, lásky sytost.
Usnout ve spleti našich těl,
navěky do snů se ponořit,
a ze smrti zrodit se pro lásku a v lásce žít.
toto prožít každý by chtěl...

Anděl

Z nebeských výšin to byl velmi tvrdý pád,
tělo i křídla zhmožděné měl,

mezi perutěmi krůpěje krve objevily se snad,
ale pro lidskou lásku, podstoupit to vše chtěl.

Ach ta bolest, jak silná je ta tíže pozemská,
ta šed' zoufalství, shonu, ta tvář sobectví nehezká.

Pomalu však zvedl se, zkrivenou tvář z bolesti,
avšak naděje lidem pomoci, v jejich trápení a bolesti,

to nutkání rozdat lásku, a zničit lidská neštěstí...

Vzdal se všeho nebeského kromě lásky nezištné,
kdo jej potká v slzách svých, v zoufalství upřímném,

zacelí srdce rány, pomůže tobě i mně,
a nic za to nečeká, je to jeho vůle, a toto je naším snem.

Již nikdy nevzlétne do oblak, s křídly zlomenými,

žije zde na zemi, mezi lidmi ztrápenými.

Rozdává naději, rozdává lásku, sílu i víru,
umírajícím dá klid, odcházejí v míru.

A já věřím, že jej potkám, tak moc bych to chtěla,

cítit teplo, sílu, lásku tohoto anděla...